

VÁNOČNÍ PIDIPŘÍHODA

Přípravy, očekávání, nákupy, shony – vše se blíží k finiši.

Prodavači polomrtvých kaprů vyvalují ohromné kádě a navlékají nebezpečně vyhlížející tmavé rukavice...

I Karlík míří ke své kádi, nasadil si rukavice, popadl podběrák a už tu stojí dědeček a přeje si dvoukilového macka, zabít a bez hlavy.

Karlík šmátrá pod kalnou hladinou a po chvilce nejasného tápání plní přání.

„Tak to máme šedesát tři, padesát“ nadhazuje od boku cifru

Děda prohledává všechny kapsy a zrudne.

„Je mi to trapné, nemohu si kapra dovolit... nemám... tak moje žena udělá zas kubu.“

Karlík se opatrně rozhlédne.

„Ale, když jsou ty vánoce...“

Dědeček tanečním krokem míří od Karlíka s kaprem v síťovce.

Je večer. Neony ozařují poslední prokřehlé prodavače kaprů. I Karlík zůstal a kouká do kádě, kolik, že kaprů zůstalo.

A hele, vida!

tam se to třpytí. Zakverbluje podběrákem a vytáhne zlatého čtyřkiláka. Co šupina, to tisíc korun.

Šťastný běží k ženě a rodince.

„Bohatého ježíška, Karlíku!“ slyší z dálky, ze všech stran, slabounké dědečkovu přání.

VZPOMÍNKA NA COSTA BRAVA

Hranici dosahu vln okupovala matka německého chlapce. Jako při skákání panáka bleskově měnila postoje, taneční figury a neurčitě ukazovala na malou zmítající se a občas se vynořující hlavičku. Nepatrná kulička skotačící asi sto metrů od břehu.

Matka gestikulovala, křičíc něco jako: "Mein son! Mein kinder! Bitte, bitte! Hilfe, hilfe!"

To byl ten přesný okamžik pro nenápadného Českého turistu.

Nad rozpáleným pískem, pokrytým mrtvolnými rekreanty, se vztyčilo dokonalé mužské tělo. Ještě neopálené, zato s vypracovaným břišním, hrudním a jiným svalstvem.

Mužnost dodával malý, nenápadný pivní mozol.

Čech shodil sluneční brýle, vážným krokem znalce přistoupil k ženě, zatnul biceps a rozhodně prohlásil: "Ich!"

"Danke, danke!" usazená, zajímavá odpověď popohnala muže k činu.

Vešel do vln a když ztratil pevnou půdu pod nohama, nasadil prvotřídní, nečeský plavecký styl. Za chvíli zmizel matce i ráchajícím se z očí.

Ohromná kraulová tempa muže hnala jako velrybu, jako závodní motorák. Cítil se báječně. Volně, sám ve vlnách. Šťasten!

Brzy byl na chlapcově úrovni. Je mu tak krásně, když plave, je tak svobodný.

Již minul bóji označující zónu dosahu pobřežní hlídky. Plaval dál.

Za deset minut se otočil vítr a německý chlapec byl vyplaven u matčiných nohou.

"Ah, mein Gott!"

Čech plaval. Moře je tak veliké, tak svobodné, tak krásné!

ZÁPOČET Z BRUSLENÍ

„Hodnotit vás bude pan asistent Ivanov,“ oznámil vykuleným studentům, balancujícím na kluzké ploše docent Šebrle při závěrečné hodině bruslařského výcviku, jenž jsme v rámci studia absolvovali.

Už to jméno naznačovalo bruslařské eso.

...na led vjíždí borec z dalekých Sibiřských samot Alexandr Alexandrovič Ivanov. Zahajuje trojitým Tulupem, bravo!!! A krásnou piruetou přechází do mírného podřepu, hudba přidává na brisknosti a je to tu, přátelé, nefalšovaný kozáček. Led se odlamuje, tříšť létá až do objektivu a my máme rozmazáno! Už je utřeno a Ivanov se chystá na super skok... čtverný odpíchnutý Ritberger, dámy a pánové, Ivanov se odráží, točí, točí, točí, točí, doskakuje a ...

„Pan asistent vás občas sledoval při vašem výcviku a podvolil se k udílení zápočtů, pane asistente, prosím,“ dokončil Šebrle.

Jeden po druhém vyjížděli spolužáci na ledovou plochu, brusle svištěly, led se tříštil. Ivanov s blokem a tužkou vše pozorně sledovali a hodnotili.

„Copak, kolego, vy nechcete zápočet?“ obrátila se trojice na mě.

Musel jsem pustit mantinel, mou životní berličku a složil jsem se pod blok s tužičkou.

„Jen se nestyďte a ukažte mi, jak umíte bruslit...“

Zkoušel jsem vstát, ale klouzalo to. Doplazil jsem se k mantinelu a napodobil svou předešlou činnost, jen obráceně. Pustil jsem se a ...

„Hmm... pane kolego, sundejte si brusle a řekněte mi, budete učit tělesnou výchovu? Ne, dobře... dejte mi index!“

NEJLEPŠÍ DÁREK

Vždycky jsem si přál žížalu a konečně se na mě usmálo štěstí. Každý rok kolem dvacátého března dostávám dárky a letos si maminka vzpomněla a obdarovala mě mým tajným přáním. Byl jsem zpět v dětských letech, klukovsky šťasten, šílenec a prdlouš.

Žížalu jsem bral na nákupy, do kina, do postele. Hrály jsme dámu a já mohl mít bílé!

Ona mě zase naučila hloubit díry a plazit se bez pomoci rukou. Jedli jsme hlínu – smáli jsme se hnědými ústy.

Zvykli jsme si na sebe a život bez druhého se zdál nepředstavitelným. Přišel květen a čas obdarovat sestru. Maminka si vzpomněla.

Sestra dostala krtek...